

Der er ingen begyndelse, og der er ingen slutning. Det ved jeg nu. Andre har måske historier, som fører et sted hen, men mine gør ikke. De går ligesom i ring, og sommetider ikke engang det, de står bare stille på stedet. Og jeg spørger mig selv: Hvad skal man med en historie, der gentager sig selv på samme sted?

I den anden verden, i de historier jeg fortalte min lillebror, havde alting altid en start og en slutning, og slutningen var det vigtigste. Jeg sagde gerne til min lillebror, at begyndelsen måske ikke altid er så smuk, men hovedsagen er, at den fører frem til et punkt, hvor det hele bliver bedre:

“I begyndelsen var der en dreng, der hed Robert. Han voksede op i Skogstorp, en lille forstad til Falkenberg, på en vej, der havde et blomsternavn, ligesom alle andre veje i Skogstorp havde. Sammen med sin mor og far og sin storesøster Nella boede han i et kædehus, som i virkeligheden bare var en lejlighed med en garage og en strimmel jord, der gjorde det ud for have. Ingen havde nogensinde ulejliget sig med at plante blomster eller så græs i den have. Hans mor var ikke typen, der gik op i den slags, og det var hans far heller ikke. Robert og Nellas forældre var ikke som andre forældre. De gik ikke på arbejde, de havde ikke bil, de tog ikke på sommerferie sammen med deres børn, de levede ikke som andre, de tænkte ikke som andre, eller

jo, engang havde de måske gjort det, men for så længe siden, at ingen længere kunne huske det. Men det var, som det var, de var med i begyndelsen, men de ville ikke være med i slutningen ...”

Sådan kunne jeg fortælle for ham, og han lyttede med store øjne, mens han kløede sig på udslættet mellem fingrene og ventede på, at historien skulle føre ham et sted hen, hvor alting var meget bedre. Men det var svært. Han skulle forbi mange forhindringer først, så let kommer man ikke fra mørke til lys, det er pointen med historier:

“Robert var ikke som de andre børn i kvarteret, hvor de boede. Han var genert og kejtet og ikke ret dygtig i skolen. Han så dårligt, og det var vist noget medfødt, for som lille slog han sig hele tiden, gik ind i vægge og skarpe hjørner, snublede over sten og fortovskanter eller på anløbsbroens kampesten nede ved havet om sommeren. Men fordi hans mor og far var, som de var, gik de aldrig til øjenlæge med ham. Det var først, da han kom i skole, at skolesygeplejersken fik mistanke om, hvordan det var fat, og bestilte tid til ham hos optikeren. Der fik han briller, som blev stærkere og stærkere med årene. Brillerne var en historie for sig. De var næsten altid holdt sammen med tape, fordi de andre i skolen tog dem fra ham og ødelagde dem, og fordi han stadig var så kluntet og kunne gå lige ind i alting eller snuble over noget, så de gik i stykker, og fordi hans mor og far ikke tog sig den mindste smule af det, ligesom de heller ikke tog sig den mindste smule af, hvad deres børn lavede, hvornår de kom hjem, hvordan de klarede sig i skolen, om de var sultne eller tørstige, hvordan de så ud, om deres tøj var snavset eller hullet, om de var lykkelige eller ulykkelige, syge eller raske. Det var Nella, der måtte tage sig af al den slags. Det var hende, der gjorde rent derhjemme. Det var hende, der købte ind, hvis ellers der var nogen penge. Det var hende, der hjalp Robert med lektierne, selv om de ikke var ret svære, fordi han gik i hjælpeklasse og kun havde matematik og engelsk på B-niveau. Det var Nella, der tog sig af ham, fordi ingen andre gjorde, og fordi han ligesom var ligeglad med sig

selv, som om hans liv var noget, man havde stukket ham i forbifarten, med en brugsanvisning på et fremmed sprog, som han ikke rigtig vidste, hvad han skulle stille op med. Det var hende, der stillede morgenmad frem og sørgede for, at de kom i skole. Det var hende, der vaskede deres tøj. Det var Nella, der lavede mad, hun kunne ganske vist ikke ret mange retter, men Robert brokkede sig aldrig, han sagde, at hendes mad var den bedste, han nogensinde havde smagt, hendes stegte pølser var de mest velsmagende, hendes blodbudding den lækreste, hendes fiskepinde de bedste, men han havde jo heller ikke rigtig noget at sammenligne med, for den eneste anden mad, han kendte, var den fra skolens kantine.

Det var Nella, der forfalskede underskrifterne på sygesedlerne de dage, hvor Robert ikke orkede at gå i skole; det var hende, der sørgede for alle de små ting, der gør livet udholdeligt i det mindste for en kort stund. Og det var hende, der reparerede brillerne med almindelig tape, og på det ene glas satte hun en stump hæfteplaster, fordi hendes ven professoren havde sagt, at det kunne kurere hans skeløjethed. Nella ville gerne gøre mere for ham, men tiden slog ikke til, kræfterne slog ikke til, opmærksomheden slog ikke til. Visse ting slog aldrig til, uanset hvor meget man sparede på dem.”

Omtrent sådan kunne jeg fortælle for ham, en historie, han genkendte sig selv i, selv om den ikke var spor rar. Og uden at han lagde mærke til det, med små, små ord, fortsatte jeg: “Nella hed rigtigt Petronella, men kaldte sig selv Nella, fordi det lød næsten ligesom *nælde*, altså brændenælde, og hun syntes, det var et passende navn til sådan en som hende. Da hun var lille, troede hun nemlig, at hendes hud brændte ligesom en brandmand eller en brændenælde, og at det var derfor, andre mennesker undgik hende. Hun var to år ældre end Robert og gik i niende. Ud over sin klassekammerat Tommy og en mand, hun kaldte professoren, havde hun ikke andre end sin lillebror. Hvis hun tænkte efter, havde hun måske egentlig kun ham. Hvis hun

blev tvunget til at vælge, ville hun faktisk vælge ham frem for de andre. Det var, som om hun var blevet født sådan, tænkte hun tit, født til at beskytte ham mod dem, der kaldte ham sinke eller idiot. Beskytte ham mod dem, der kaldte ham ulækker og klam. Beskytte ham mod dem, der mobbede ham mere og mere for hvert år. Fordi han gik med briller, fordi han var skeløjet, fordi han var dårlig til at læse og skrive, men i øvrigt ellers lige så kvik som alle andre, fordi han havde eksem på hænderne, og fordi han ikke kunne lade være med at tisse i bukserne, når de faldt over ham på grund af alle de ting. Men det hele blev bare værre og værre. Flere og flere sluttede sig til, flere og flere forfulgte ham. Og Nella nåede ikke altid at komme ham til undsætning. Der er altid steder på en skole, som er skjult for blikket. Og når hun sad inde i klassen, og han havde mellemtime, kunne hun intet gøre, ikke når de slæbte ham ud i skoven bag gymnastiksalen.

Der er en begyndelse, og der er en slutning. Og alting skal nødvendigvis blive værre, før det bliver bedre. Sådan er det i alle historier. Det er, som om de lægger op til det, som om selve naturen lægger op til, at smerten skal vokse sig stor, inden den kan forsvinde. Men på et tidspunkt ville det ske. En dag ville der indtræffe noget, som ændrede hele historien, forvandlede den til en ny og bedre historie. Noget der ville løfte dem ud af tid og sted, som var 1983, om efteråret, i Skogstorp, en lille forstad til Falkenberg, noget der ville stoppe historien, så den fik en slutning, og tage dem væk derfra, så en ny kunne begynde.”

“Men hvem?” spurgte min lillebror. “Hvem kommer og redder os?”

Og jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare. *Nogen*, sagde jeg.

“Mener du det der med, at jeg er lige så kvik som alle andre?”

“Selvfølgelig gør jeg det. Hvis bare de havde været noget hurtigere til at finde ud af det med dit dårlige syn, var du ikke kommet bagud.”

“Da jeg var lille, troede jeg, at jeg var dum i hovedet, når jeg ikke forstod, hvad læreren snakkede om. Men det var, fordi jeg

ikke kunne se bogstaverne ... Hvem tror du kommer og redder os?”

“Det ved jeg ikke.”

“Måske en politibetjent? En der er meget stærk. En rigtig helt. Eller måske et stort dyr. Hvis vi nu havde en tam løve, Nella, så turde ingen gøre os noget, vel? Tænk, hvis vi havde det, eller et tamt uhyre, og vi tog løven eller uhyret med i skole hver morgen, eller det kunne også være en ulv, du ved, sådan en som Fantomet har, og så bandt den i snoren henne ved cykelstativet. Tror du så, de turde gøre noget?”

Og jeg, der næsten ikke kunne se på ham af skam:

“Lillebror, jeg lover dig, en skønne dag holder de op med det, en dag bliver alt anderledes, vi skal nok klare os! Der er altid en begyndelse, og der er altid en slutning.”

“Eller er det far, der kommer og redder os? Jeg mener, når han kommer hjem? Måske har han forandret sig. Han sagde jo selv, at han ville lave om på alt muligt.”

Jeg rystede på hovedet. Det var så barnligt af ham at håbe på far.

“Nej, far kan vi ikke satse på. Han bliver aldrig anderledes. Men der sker noget andet, noget der forandrer alt, det kan jeg mærke indeni.”

Det var det, jeg plejede at sige til ham. Så troede han på mig, i hvert fald en kort tid, fordi jeg var den eneste, han stolede på her i verden, fordi jeg er hans storesøster og to år ældre, og der ingen andre var til at hjælpe ham.

Falkenberg, oktober 1983

Det er de særeste ting, man når at lægge mærke til, selv om man løber, alt hvad man kan: de rødbrune bær, der sad og rådnede på en busk ved siden af klatrestativet, skyggen foran mig; min egen skygge, der strøg af sted som et havuhyre mod bunden i en lavvandet vig. Vandpytten i længdespringsgraven, hvor de visne blade flød rundt. En rød hue, som en eller anden havde tabt på løbebanen. Samme farve som gruset, bare en anelse mørkere, næsten som blod. Gerard stod ovre i rygeområdet og forsøgte at få ild på en smøg. Der var halvtreds meter derover. Alligevel vidste jeg, at det var ham; jeg kunne se hans hænder hvælte sig om lighteren. Han havde handsker på, skindhandsker. Så var han i det mindste ikke nede i skoven med de andre.

Jeg nåede at tænke det: at Gerard i det mindste ikke var nede i skoven sammen med de andre. Der var et eller andet helt galt inde i hovedet på den dreng. Som om de forskellige dele af hans hjerne var sat forkert sammen. Og alt det her havde noget at gøre med Gerard; når jeg løb som en gal, var det på grund af ham og det, der var sket otte måneder før.

Det var i februar, omme bag kiosken ved hovedvejen, ved ottetiden om aftenen. Jeg var ovre efter cigaretter til mor. Gerard og slænget stod et lille stykke borte, ved den vinterlukkede mini-golfbane.

“Jeg fryser fandeme fingrene af mig i den kulde,” sagde han. “Vi kommer til at varme os på den skide kat.”

Og så lo han den der Gerardlatter, der næsten lyder mild og hjertelig, selv om man ved, at den er det stik modsatte.

Jeg forstod ingenting: Varme sig på en kat? De andre grinede også, Peder og Ola og nogle mindre drenge, som bliver kaldt hjælpetropperne, fordi de følger ham, hvor han går og står, og udfører hans ordrer uden så meget som at blinke: rydder af bordet for ham i skolekantinen, bærer hans skoletaske, løber ærinder, hugger cigaretter og slik, skaffer benzin til hans knallert – hvad som helst deres anfører kan tænkes at have brug for.

Det var en kattekillling. Han havde den i en plasticpose, der hang på knallertstyret. Da jeg stod i kioskkøen, havde jeg set ham tage den op og kæle med den, stryge den mod kinden som et levende krammedyr og klø den bag ørerne, samtidig med at han blinkede sigende til de andre. Den var ikke større end en lille kanin, sort med en hvid plet på brystet. Jeg hørte ham sige, at den spandt som en motor, og den protesterede ikke, da han holdt den op i nakkeskindet. Måske tilhørte den en af drengene i hjælpetropperne, eller måske en af deres mindre søskende? Det skulle ikke undre mig; Gerard kunne sagtens have givet en af dem besked på at tage den med hjemmefra. Eller også havde den bare været så uheldig at dukke op på det forkerte sted på det forkerte tidspunkt.

“Jeg fryser,” sagde Gerard. “Hvem gi’r en snaps benzin?”

Drengene i knallertslænget giver ham altid af deres benzin, når han er løbet tør, og Peder, som er Gerards højre hånd, tog en plasticslange frem, stak den ene ende i tanken på sin Dakota og begyndte at suge benzin over i en tom colaflaske.

“Hold lige posen,” sagde Gerard og rakte ham bæreposen med kattekillingen i. “Åbn den,” sagde han.

Peder åbnede den.

“Og så benzinen, tak.”

Gerard fik flasken, snuste til den, rynkede næsen, og så pøsedede

han en del af indholdet lige ned i posen. Katten gav et lille skrig fra sig dernede. "Peder, for helvede, ryst nu posen. Den skide kat skal sgu være helt marineret i benzin. Ellers går ilden ud efter fem sekunder."

Peder grinede lidt, usikker på, hvad der skulle ske.

"Du har ikke tænkt dig at gøre det, vel?" sagde han. "Gerard, for fanden, du kan ikke stikke ild til en kattekilling i en pose. Hele lortet eksploderer."

Gerard grinede tilbage. Hjælpetropperne grinede. Det forventedes de at gøre.

"Det da ved gud jeg har tænkt mig. Har jeg ikke lige sagt, at jeg fryser?"

"Okay, så må vi hellere komme i omdrejninger!" sagde Ola til de andre. "Stil jer længere væk, rødder. Der er en vis eksplosionsfare her ..."

Der var ikke et menneske i syne. Kioskdamen kunne ikke se noget fra sin vinkel. Det var en fredag aften i februar, og der var faldet nogle centimeter sne om eftermiddagen. Senere var regnen kommet og havde forvandlet alting til pløve og sjap. Folk holdt sig inde, de så Underholdningsmaskinen eller Fredagsbio. Robert var hjemme hos mor. Far var netop forsvundet og skulle være væk i næsten et år.

Jeg gik hen til cykelstativet efter min cykel. Jeg ville ikke være vidne til noget, jeg kunne komme til at fortryde, at jeg havde set. Jeg så Gerard slå en knude på indkøbsposen, og jeg kan huske, at jeg tænkte: Han gør det ikke. Så syg i hovedet er selv ikke Gerard.

Han lagde posen ned på asfalten, tog colaflasken, hvor en fjerdedel af benzinen var tilbage, og hældte forsigtigt en tynd lunte ud hen til stakittet. Hjælpetropperne var ophidsede nu, man kunne se det på deres bevægelser, som om det kløede i dem.

"Du gør det altså?" sagde Peder. Han havde trukket overlæben op, så tænderne var blottet i et ulvegrin. Han var næsten

lige så vild med det her som Gerard, men han ville aldrig selv turde gøre det.

“For fanden, det *har* jeg jo sagt. Jeg fryser, ikke?”

Kattekillingen fór rundt nede i posen, måske var den ved at have svært ved at få luft dernede, måske var der gået panik i den. En tynd pote stak ud gennem plasticen. Den prøvede at kradse sig ud.

“Og hvad fanden glør du på, møgsæk?” sagde Ola.

Det varede nogle sekunder, før jeg fattede, at det var mig, han mente. Jeg kunne ikke løsrive blikket fra posen på asfalten, hvordan den ligesom bugtede sig og pulserede, som et blødt æg, der var ved at klække.

“Ingenting,” sagde jeg og låste cyklen op og begyndte at gå hen mod vejen.

“Ulækre snotfisse,” hørte jeg Peder fortsætte. “Hende og hendes skide spasserbror i sinkeklassen. For fanden, det er ikke engang til at se, om hun er en dreng eller en pige. Ingen patter, ikke engang hår på kussen. Og så stinker hun også. De har sikkert ikke vaskemaskine derhjemme. Måske ikke engang en bruser.”

“Klap i, for fanden!” sagde Gerard. “Hit med lighteren.”

Han var ligeglad med mig. For hans vedkommende kunne jeg have været lavet af luft. Han havde ligesom aldrig set mig, selv om vi havde gået i samme klasse lige siden første.

Jeg fortsatte hen mod fodgængerovergangen. Lugten af benzin stak i næsen. De ville slå den ihjel, tænkte jeg, og jeg kunne ingenting gøre.

De slår ham ihjel, og jeg kan ingenting gøre. De slår ham ihjel, og jeg kan ingenting gøre. Det var et nyt omkvæd nu, det kværnede løs igen og igen, som om en radio havde sat sig fast i hovedet på mig. Mine lunger var ved at sprænges. Råbene fra skoven kom og gik, sommetider stærkere, sommetider svagere. Jeg kunne ikke få øje på nogen lærere. Ikke engang pedellen, som ellers

altid gik rundt med rive og trillebør og så arrig ud. Hvor var alle de voksne henne? L-G, gårdvagterne, pedellen? Så huskede jeg det, en af lærerne fyldte år og gav kage inde på lærerværelset.

Ansigtet så forbløffet op på mig, da jeg kom løbende som en gal, som om jeg var på vild flugt fra en morder eller et rovdyr, der var brudt ud fra cirkus; elever på vej tilbage til klasselokalerne, mest unger fra syvende og ottende i deres jakker og dunveste. Kom de ovre fra skoven, havde de set, hvad de gjorde ved ham, og var løbet deres vej, fordi de ikke ville være vidner?

Jeg havde blodsmag i munden nu. En eller anden grinede ad mig; en pige fra Morup, der også blev kaldt Brættet ligesom mig ... Overalt blade på asfalten. Øjnene ligesom sugede farverne til sig. Ugen før havde det været stormvejr, træerne havde sluppet de sidste blade. Røde. Gule. Som blod og trevler af indvolde ... Flere ansigter piblede forbi som væske, nogle fra min lillebrors årgang, dem der plejede at være efter ham, kalde ham sinkeklasespasser og idiot eller "buksepisser", fordi han ikke kunne holde sig af ren og skær skræk, men som nu var ude i andre ærinder, på vej ind for at komme af med overtøjet og gå til næste time. Helt ovre på parkeringspladsen stod der en lærerinde og talte med en forælder. Men jeg havde ikke engang tid til at kalde på dem, og de var i øvrigt også for langt væk til at kunne høre det.

Forbi gymnastiksalen og buskadserne. To fra niende kom gående med hver sin slikkepind i munden, de undgik mig med blikket ... Jeg kunne høre min brors stemme nu, meget tydeligt, han skreg af sine lungers fulde kraft, som et dyr på slagtebænken. Jeg havde aldrig før hørt ham så skrækslagen. Og Tommy, hvad var der blevet af ham? Hvorfor løb han ikke her ved siden af mig? Så huskede jeg det: Han havde ikke været i skole siden i onsdags. Han var vel syg, eller også hjalp han sine brødre med båden. Jeg havde ringet til ham hver dag, men de tog ikke telefonen ...

De ville slå den ihjel, og jeg kunne ingenting gøre. Jeg ved ikke,

hvorfor jeg fik katten på hjernen igen. Det var jo i vinter, lige efter at far var forsvundet igen. Jo, jeg vidste godt hvorfor. Det nyttede ikke at lyve for mig selv, gøre som mor og bare stikke hovedet i busken. Jeg vidste udmærket, hvorfor jeg løb. Jeg vidste, hvorfor de havde kastet sig over min bror. Gerard bildte sig ind, at jeg havde sladret. Om morgenen havde der ligget en seddel i mit skab. De skrev, at L-G havde fundet ud af, hvad der var sket i vinter, at Gerard skulle op til inspektøren, at det måtte være mig, der havde sladret, og at Robert ville komme til at betale for det.

Jeg huskede, hvordan jeg var trukket væk fra kiosken med cyklen, langsomt for ikke at provokere Peder og Gerard. De er som rovdyr, havde jeg tænkt, giver man sig til at løbe, kan det udløse deres jagtinstinkter.

“Halløj, Bræt, kom lige herhen.” Der var ingen tvivl om, hvem Gerard talte til. Af en eller anden grund havde han besluttet sig for at registrere min tilstedeværelse. “Eller hvad fanden du nu hedder. Stands, sagde jeg.”

Jeg standsede brat. Måske mente han det helt seriøst, tænkte jeg; efter ni år i samme klasse, efter tusindvis af timer i samme klasselokale, trods alle de klassebilleder, vi havde poseret sammen på, havde han måske aldrig lært mit navn. Det var fuldt ud muligt, det ville forklare en hel del.

“Jeg vil have, at du skal se det her,” sagde han. “Og hvis jeg så synes, at nogen skal have det bekræftet, altså nogen, som ikke er her, og som måske ikke rigtig tror på det og påstår, at det ville jeg aldrig turde gøre, så siger jeg til dem, at de bare kan spørge dig. Fes det ind? Spørg Brættet, siger jeg så. Hun var der. Som vidne, er du med?”

Han smilede til mig, helt venligt, som om han fortalte mig et eller andet i al fortrolighed.

“Peder og Ola er der jo ingen, der tror på. De siger jo bare, hvad jeg giver dem besked på at sige. Det ved alle. Derfor vil jeg have, at du skal kikke på. Stil dig her.”

Jeg stillede cyklen på støttebenet og gik over mod ham.

“Det er nok,” grinede Gerard. “Ikke nærmere, du stinker faktisk ad helvede til, præcis som folk siger.”

Jeg befandt mig måske fem meter fra dem. En pote mere stak ud af plasticposen, kradsende i jorden. Dens mjaven lød lidt svagere nu.

“Du har altså tænkt dig at gøre det?” sagde Peder igen. “Det er fandeme for vildt.”

“Hvad tror du, din bøsse? At jeg er en skide dyrplager? Glem det.”

Gerard så pludselig ud til at tabe interessen for katten. Han trådte et par skridt til siden, spejdede ud i aftenmørket, bankede en smøg ud af en tistykks Prince, stak den i mundvigen og gav sig til at klikke på lighteren. Der kom kun nogle sølle små gnister, som fra en våd stjerneaster.

“Du hoppede sgu på den, hva’?” sagde han.

Peder grinede. “Jamen, jeg kunne sgu da dårligt tro andet, du hældte jo benzin på den.”

“Helt ærligt, ligner jeg sådan en, der piner forsvarsløse dyr? Gør jeg? Ola, hvad siger du?”

Gerard lød næsten bedrøvet. Man kunne mærke usikkerheden brede sig i hjælpetropperne.

“Det ved jeg sgu ikke.”

“Du *ved det ikke*? Du har altså ikke nogen mening?”

“Den samme mening som dig.”

“Og hvad har jeg så for en mening?”

“Det har jeg jo lige sagt: Det ved jeg ikke.”

Gerard rystede opgivende på hovedet.

“For helvede, hvor jeg fryser,” sagde han dæmpet. Og så henvendt til mig, samtidig med at det lykkedes ham at få en flamme ud af lighteren: “Hvad glør du på, din møgso? Har jeg måske sagt, at du skal se på mig, hva’? Hvem fanden har givet dig lov til det?”

Jeg var nede i skoven nu, det med katten var ude af hovedet igen, jeg fulgte stien mellem birkene, snublede over nedfaldne grene, over en rod, der stak op, fortsatte forbi stenbunken, hvor Robert plejede at sidde og lege for sig selv, dengang han kom i femte, og jeg ikke kunne beskytte ham, fordi jeg var kommet i syvende og var i en anden fløj af skolen. Jeg kunne huske, hvordan jeg havde ledt efter ham der om eftermiddagen. Han var kun ti år og altid alene. De andre unger var gået hjem til sig selv eller legede med deres venner i fritidshjemmet. Han plejede at sidde på en kampesten i sine slidte discountcowboybukser fra Gekås og se på mig, som om jeg var et sendebud fra en fremmed planet. Det tynde hår, der faldt ned over panden. Eksemen på hænderne, der kun blev værre, selv om jeg hjalp ham med at smøre dem ind hver dag. Brillerner; næsten altid i stykker og holdt sammen med tape. Jeg måtte snakke godt for ham for at få ham med hjem. Det var en periode, hvor det var helt galt derhjemme, og hvis min lillebror havde fået lov at bestemme, ville han hellere have overnattet ude i skoven, måske allerhelst slået sig ned der for resten af livet ...

Jeg fortsatte op ad bakken og standsede oppe på toppen. Der var helt stille nu. Der lød ingen råben og skrigen mere. Langt bag mig lå skolegården øde hen. Loftslamperne i klasselokalerne lyste, jeg så silhuetter af folk, der satte sig ned ved bordene. *Der er altid en begyndelse og en slutning. De har slået ham ihjel. Det var ikke det, de ville, men sådan gik det, virkemidlerne er blevet grovere. Og jeg kunne ikke beskytte ham, jeg var der ikke, da han havde brug for mig.* Hjertet hamrede, som var det et dyr, der ville kæmpe sig ud af brystet, kradse sig ud, ligesom katten havde prøvet at kradse sig ud af den plasticpose i vinter ... Gerard så næsten trist ud i ansigtet, da han satte sig ned på hug og holdt lighteren hen til den usynlige benzinlunte. Det må være gået meget hurtigt, og alligevel huskede jeg det, som om det tog flere minutter. Ilden kunne kun have været et sekund eller to om at nå posen, men i erindringen bugtede den sig langsomt hen over asfalten som

en lang, selvlysende slange, over mod den sprællende, mjavende pose. Der lød en eksplosion, men den var ikke særlig voldsom, mere som en lille kineser eller en knaldperle.

“For helvede,” sagde Peder. “Jeg troede ikke, du ville gøre det.”

“Det sagde jeg jo. Jeg fryser, ikke? ... Se lige den satan!”

Det var først nu, jeg opdagede, at den var bundet. Begge par ben var bundet sammen med ståltråd. Og alligevel forsøgte den at løbe, humpende rundt i en snæver cirkel, som om den jagtede sin egen hale. Den lignede en lille, brændende karrusel. Den lyd, der kom fra den, mindede om et jamrende spædbarn. Der stod flammer ud fra pelsen, som om den var elektrisk. Man kunne høre plasticen smelte, den gav en sydende lyd ligesom pelsen. Ørerne lignede to trekantede væger på brændende stearinlys. Katten spærrede gabet op, det så ud, som om den ville sige noget. Og et øjeblik troede jeg faktisk, at det ville ske, at den ville sige *stop*, eller *hvad går der af jer, er I blevet komplet vanvittige?* på fuldt forståeligt svensk. Men i stedet begyndte det at brænde om snuden og tungen, og så blev den stum. Den udstødte ikke flere lyde, løb bare efter sin egen hale i en stadig mindre cirkel, som en lille, brændende drejestol, og man kunne høre, hvordan plasticen smeltede ind i huden, hvordan snuden og øjenlågene smeltede, og så kom lugten af sommer, af havegrill, af branket kød fra haverne, den der lugt af mad og røg, der hænger over Falkenberg langt hen i august, efter at de sidste badegæster er taget hjem. Til sidst lagde den sig bare ned. Faldt sammen under sin egen vægt. Snuden var smeltet sammen med plasticen, den lå med åben mund og gispede. Stirrede vildt lige ud i luften, fordi øjenlågene var brændt væk. Der lød en høj fløjten fra dens lunger, nøjagtig ligesom fra mine egne, da jeg stod der på bakketoppen og så ned over skoven. Stirrede og blinkede tårer bort, stirrede igen, spejdende efter den mindste bevægelse mellem træerne.

Jeg gik ned ad skråningen. Ikke en bevægelse nogen steder. Havde de sluppet ham? Var han inde i klasselokalet nu, sad han og læste højt af hjælpeklassernes matematikbog, hvor alting var alt for enkelt og netop derfor så svært for ham? Havde de pludselig ladet ham gå, da det ringede ind? Jeg vidste, at det ikke var tilfældet, og alligevel kunne jeg ikke lade være med at håbe, at ønske, sådan som jeg har gjort hele mit liv, forsøgt at ønske og håbe alt det grimme væk, ligesom prøvet at påvirke begivenhedernes gang med viljen.

Til venstre var der en lille klynge træer. Hans hue hang på en kløftet gren.

“Robert?”

Intet svar. Kun vinden, der var begyndt at blæse og førte lugte fra havet med sig.

Jeg fortsatte gennem et krat af enebærbuske. Først nu mærkede jeg, hvor koldt det var. Jeg havde glemt jakken inde i opholdsrummet. Ud ad vinduet havde jeg set dem slæbe af med ham, over mod gymnastiksalen, Peder, Ola og hjælpetropperne, jeg havde set, hvordan han forsøgte at stritte imod, skræmt fra vid og sans, jeg havde ladet bøgerne falde lige ned på gulvet og var styrtet hen mod døren. Nogen havde grebet fat i mig henne ved udgangen, jeg huskede ikke længere hvem, nogen der ville hindre mig i at hjælpe ham, men jeg fik på en eller anden måde gjort mig fri og løb den anden vej gennem gangen og slap ud gennem ottendes udgang. Da var han forsvundet ud af syne.

“Robert? Hvor er du?”

En langsom bevægelse lige bag mig. Men da jeg vendte mig om, var der ikke noget. Kun en enlig krage, der fløj bort mellem træerne.

“Robert!” råbte jeg. “Kan du høre mig?”

Tredve meter fremme kom gærdet, der markerede skoleområdets vestlige grænse. På den anden side var der ikke andet end marker og grusveje, som førte ned til havet. Jeg lænede mig op ad en træstamme, lukkede øjnene og lyttede.

Du er vidne til det her, Bræt, hvis en af mine venner skulle spørge. Gerard gjorde det, siger du så. Ingen troede, at han turde, men han gjorde det faktisk. Han er for vild!

Plasticen var smeltet ind i kødet. Maven var bristet, der var løbet indvolde ud, tarme, tror jeg. Peder havde kikket væk i væmmelse. Det glødede mærkeligt nok stadig omme ved halen. Gerard, det syge svin, forsøgte at tænde sin cigaret på liget. “Kan I mærke,” sagde han, “det er varmere nu. For fanden, hvor jeg frøs lige før. Nu er det bedre.”

Otte måneder var der gået siden dengang, og pludselig, i dag, havde de sat sig i hovedet, at jeg havde sladret, og besluttet at kaste sig over min lillebror som hævn. Jeg forstod ingenting. En anden måtte have set dem den aften. Det var den eneste forklaring. Spørgsmålet var bare, hvorfor det først kom frem nu?

“Han er her, Bræt!”

Stemmen kom fra den anden side, omme bag nogle enebærbuske ... Robert sad på hug med ansigtet vendt mod jorden. Blodet dryppede fra hans næse. Øjnene var lukkede, det så ud, som om han sov. Bukserne var trukket ned og våde, han havde tisset i dem af skræk. De havde proppet ting ned i hans underbukser, kogler, grene, sider som de havde revet ud af hans matematikbog. Der stak grannåle og græs ud af næseborene og munden, ud af det ene øre en cigaret. Fire drenge fra hjælpetropperne stod i en halvcirkel rundt om ham. Og bag dem: Ola og Peder.

“Hvad fanden har I gjort?” sagde jeg. Det lød sikkert helt skørt, for jeg var samtidig lettet over, at de ikke havde nået at gøre noget værre. Det var ikke personligt. Det var mig, de ville ramme, og den nemmeste måde at ramme mig på var gennem Robert.

“Føles det bedre nu, din pisse mongol?” spurgte en af dem og puffede til ham med kondiskoene. “Rejs dig op! Hold kæft, hvor er han ulækker. Fuld af pis over det hele.”

“Det er, fordi du sladrede om Gerard. Håber, du fatter det, Bræt. Det er din skyld, at din bror har pisset i bukserne.”

Jeg genkendte ham fra bordtennislokalet, hvor Gerard plejede at holde hof i frikvartererne. Et stort brød fra syvende. Robert havde engang peget ham ud, han var en af dem, der altid var efter ham. Jeg spekulerede på, om han havde været med, da de brændte katten ihjel. Jeg kunne ikke huske det.

Dengang vi kom i syvende, havde vi fået en pjece om, hvad man skulle gøre i den slags situationer: *Problemer med mobning: Kontakt skolerådgiveren, lærerne eller studievejlederen*. Jeg kan huske, at jeg bare grinede af det. Det ville kun gøre alting ti gange værre. *Fortæl det til dine forældre, hvis du ikke selv tør kontakte skolens ledelse*. Visse ord tager ikke hensyn til virkeligheden. Og det indgår ikke i folks verden, at man har en mor og far som mine.

Jeg lagde hånden under Roberts hage og løftede forsigtigt hans ansigt op. De havde tegnet med tuschpen på kinderne. En pik på den ene. Et hagekors på den anden. “Sinke”, havde de skrevet på panden. Hans øjne var stadig lukkede, og jeg forstod ham, hvorfor skulle han se ud på sådan en hæslig verden?

“Det er min skyld,” hviskede jeg. “Undskyld, Robert.”

“Er han ikke fin?” En af rødderne kløede ham bag øret, som om han var et dyr, en hund måske. Han havde stadig brillerne på. Hæfteplasteret for det venstre øje, som jeg selv havde sat på, var sort af jord. Den ene brillestang sad løs, men den kunne laves. Sådan tænkte jeg: på praktiske ting, at det i hvert fald var bedre, end hvis glassene var gået i stykker, eller de havde kylet brillerne ind i skoven. Det kunne tage skolesygeplejersken flere uger at skaffe nogle nye, og imens ville han se dårligt og få endnu sværere ved at følge med i timerne.

“Når der er en begyndelse, er der også en slutning,” hviskede jeg, “og slutningen er altid bedre.”

Jeg satte mig ned på hug og holdt om ham på samme måde, som dengang han var lille. Han rystede lidt, som om han frøs.

Jeg kunne høre hans hjerte hamre i brystet, som en forskræmt fugl. *“Der er en begyndelse, men den skal man ikke tage sig af. Det er slutningen, der tæller, for så begynder en ny og bedre historie.”*

Måske var det dumt af mig at hviske til ham. I dyrenes verden er en lyd eller bevægelse fra byttet nok til, at det bliver slagtet.

“Flyt dig, Bræt. Han har ikke spist sin frokost op.”

Det var Peder. Jeg havde ligesom forsøgt at tænke den kendsgerning væk, at han og Ola var der. Og at Gerard sikkert trak i trådene i kulissen. Han behøvede ikke engang selv at være der; han gav ordrer til andre, som udførte dem til punkt og prikke. Eller var det Peders egen idé, noget han gjorde for at indynde sig hos sin chef?

“Sådan går det, når man sladrer, Bræt.”

“Jeg har ikke sladret.”

“Ih nej. Men hvor mange var der lige? Os og Gerard og så hende kioskkællingen, men hun så ingenting.”

Han vendte sig om mod Robert og prøvede at efterligne Gerards sædvanlige psykopatstemme:

“Vi gav din søster besked på at være vidne og fortælle, hvad hun så, hvis der var nogen, der ikke troede på os. Vi mente selvfølgelig, hvis en af rødderne i skolen skulle tvivle, ikke en skide lærer eller strisser. Men din dumme møgfish til søster må have fået det helt galt i halsen.”

Hjælpetropperne så ud, som om de ikke rigtig vidste, hvad de skulle gøre. Energien var ved at sive ud af dem, nogen måtte gribe ind for at få gang i tingene igen ... Ola rev en tot græs af og ville proppe den ind i munden på min bror. Jeg forsøgte at dække for hans ansigt, men nogen greb mig ved håret og slæbte mig hen ad skovstien.

“Har I set hans ulækre eksemfingre, for helvede, han ligner jo en spedalsk. Æd nu lidt mere hø, dit skide æsel. Det her får du, fordi din søster sladrede ...” De tvang hans ansigt op og proppe mere græs ind i munden og næsen, jeg hørte ham spytte, hørte brækreflekserne, og jeg tænkte, at jeg ikke kunne lade ham

i stikken igen. Jeg skreg, jeg hørte i hvert fald noget, der mindede svagt om min egen stemme, jeg kradsede med neglene i hånden, der hev mig i håret, og snurrede rundt, så jeg landede på maven. Nu var der flere hænder, der trak i håret, der måtte være kommet nogen til for at hjælpe. Jeg kunne ingenting se, jord og grannåle stak i øjnene, jeg klemte øjnene i og kradsede, indtil en eller anden fik fat i mine arme og vred dem om på ryggen.

“Nu ligger du stille, din lille fisse.” Og så hænderne, der flædede bukserne og trusserne af mig, *flædede* dem af, som om det ikke havde det mindste at sige, at det gjorde ondt, som om jeg var noget, man kunne gøre hvad som helst med, fordi jeg ikke var rigtig levende, hænderne der forsøgte at stoppe noget op i enden, de gjorde sig ikke engang den ulejlighed at skille ballerne først, de masede det bare op, noget spidst og takket, og jeg kunne bare håbe, at der ikke gik hul derinde.

Det sortnede for øjnene. Og da jeg kunne se noget igen, havde de drejet mig hundred og firs grader rundt, så jeg kunne se min lillebror, der sad sammenkrøbet på stien fem meter bag mig med græs stikkende ud af munden, næsen og ørerne, som et grotesk fugleskræmsel.

“Nu skal du fodre din søster. Giv hende lidt frisk hør. Hun skal jo have en belønning, så hun ikke sladrer for eftertiden. Bagefter lader vi hende gå. Men dig beholder vi. Jeg føler ligesom ikke, vi er færdige med dig endnu.”

Det var hærføreren, der omsider var dukket op: Gerard havde ligesom materialiseret sig mellem træerne med opknapet læderjakke, usnørede kondisko, handsker på hænderne og sit syge smil. Hjælpetropperne førte min lillebror hen til mig, hvor jeg lå på maven med hænderne holdt fast på ryggen. Han kneb øjnene i, så hårdt han kunne, da han sank på knæ foran mig.

“Det gør ikke noget,” sagde jeg. “Det lover jeg. Gør, som de siger, Robert.”

Og så rettede jeg blikket mod chefen:

“Det her må kunne løses på en eller anden måde, eller hvad?”

“Jeg kan ligesom ikke høre, hvad du siger.”

“Jeg siger, at det må kunne løses ... så I lader ham gå.”

“Jeg kan stadig ikke høre dig. Prøv at tale lidt tydeligere.”

“Hvor meget skal du have for at lade os være i fred? Jeg kan skaffe penge.”

Han tændte en smøg og pustede røgen ud gennem næsebo-rene, som to grå hugtænder.

“Det kommer an på. Hvor meget synes du, din bror er værd? Hvad er en rimelig pris? Femten hundred?”

“Du kan få så mange, du vil. Bare du lader ham være i fred.”

“Helt ærligt, jeg synes ikke, han er femten hundred værd. Du kan godt prutte prisen lidt ned. Vi siger ni hundred ... nej, tusind dask. Så lader vi ham være indtil jul. Men spørgsmålet er, hvor-når du kan betale?”

Jeg kunne ikke få et ord mere frem, stirrede bare ned i jorden på det grønne mos og de visne blade.

“Hørte jeg dig sige en uge? Okay, det er en aftale. Næste fredag. Ellers er han ligesom min, din lillebror. Sådan som en slags pant.”

“Nu tager du lidt foder,” hørte jeg Peder hvæse til min lille-bror, “og så mader du din søster, til hun er helt mæt. Hun vil jo selv, siger hun. Kom nu i gang, din taber!”

Tårerne løb ned over kinderne på ham, da de lagde en hånd-fuld græs i hans hånd. Han rakte den frem mod mig, stadig med lukkede øjne. Men jeg tøvede ikke. Der var en mulighed for, at de ville lade os være i fred, i hvert fald for en tid. Og som et for-virret dyr gav jeg mig til at spise græs og grannåle af min lille-brors udstrakte hånd.